

Про що шкодує жінка? Про втрачене кохання. У шлюбі з доном Хуаном Анна мала все: спокусу, пристрасть, вир чуттєвості. Але після народження спадкоємця чоловік перестав бачити у дружині жінку. Натомість для графа Альберто Анна стала жаданою. Розчарована, вона була скута подружньою вірністю, материнським обов'язком та католицькою мораллю. Але серце її жадало почуттів, які міг дати їй тільки він — таємний коханець граф Альберто. Разом вони вирішують тікати, спалюючи усі мости та будуючи замки прекрасних ілюзій. Та будь-яка пристрасть згасає, залишаючи гіркий присмак попелу і пізнього каяття. І все, про що благатиме Анна, — це прощення. Бо той гріх під її серцем не спокутати...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7672-7

9 786171 1276727

ЛЕСЯ РОМАНЧУК

ДОННА
Анна

ЛЕСЯ РОМАНЧУК

ДОННА
Анна

ЛЕСЯ РОМАНЧУК

ДОННА
Анна

ЛЕСЯ РОМАНЧУК

ДОННА
Анна

Роман

УДК 821.161.2
Р69

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-7672-7

- © Романчук Л. І., 2020
- © DepositPhotos.com / Ellya / DeborahKolb / dlpr / HayDmitriy / smmartynenko, обкладинка, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

Сонце наче перечепилося за шпиль вежі й ніяк не могло перейти полудня.

На вежі, найвищій із семи, що стрімко вознеслася у безхмарне небо Іспанії, тріпотів прапорець із родовим гербом герцога дона Хуана де Каррено де ла Торре — свідчення того, що господар у замку. Останнім часом прапорець тріпотів над родинним гніздом усе частіше — літа й рани, отримані в боях і поєдинках, давалися взнаки, герцог більше часу проводив у колі сім'ї, надолужуючи згаяне. Втім, надолужити, якщо річ стосується життя, — марна праця. Аж тепер, коли волосся взялося сивиною, а рука, двічі пробита кулями і тричі — шпагою, вже не так певно тримала зброю, герцог зрозумів, якою марнотою були сповнені його дні й ночі спершу в боях за імператора Карла V та принца Філіпа, потім — у нескінченних суперечках між дворянством за не варті уваги дрібниці — землю, гроші, жінок...

А війн на своєму віку Хуан бачив чимало. Його дід, герцог Алонсо де Каррено, загинув у боях із невірними. Тоді, у часи реконкісти — багатовікової боротьби іспанців за звільнення своєї землі від арабських завойовників, справою честі іспанського гранда було пролити кров на полі зміцнення віри і відвоювання одвічних християнських володінь у маврів. Майже вісім століть тривала реконкіста. Лилася кров, та міцнів, гартувався гордий іспанський дух. Дворянство Кастилії, Валенсії,

Каталонії, Арагону змалечку виховувало своїх синів для битви за християнську віру.

У 1492-у впала Гранада — останній мавританський бастион на Піренейському півострові. Реконкіста завершилася. Герцог Августо де Каррено, батько Хуана, за героїзм при штурмі Гранади отримав з рук «католицьких королів», Ізабелли Кастильської та Фердинанда Арагонського, шлюб, яких об'єднав окремі королівства в одну країну, нові земельні наділи і титул «де ла Торре».

Накопичений у переможних війнах бойовий дух не міг утриматися в тісних межах півострова. Того ж 1492-го Колумб приєднує до іспанських володінь величезні заокеанські колонії. Іспанія запанувала ще й у Новому світі.

Хуанові довелося служити вже онукові «католицьких королів», Карлові V Габсбургу. Які були часи! Іспанія розквітала, переможні війни імператора Карла одну по одній приєднували до імперії, яка потроху ставала світовою, нові землі — Нідерланди, Німеччину, частину Італії. «У моїй державі ніколи не заходить сонце!» — пишався монарх. На службі в такого короля — могутнього, веселого, який щедрою рукою роздавав вірним людям завойовані землі, можна було й збагатитися, і запобігти ласки, нових титулів... Якби ж не полум'яний норів! Якби ж не любов до жінок і до пригод!

Аж тепер, коли плоть заспокоїлася, а дух вознісся над суєтою, збагнув герцог де Каррено де ла Торре, що справжній сенс життя — не у війні, а у мирі, спокої, злагоді, у цьому безмежжі простору, який відкривався зі стін замку на багато миль довкруг. На півдні краєвид ген-ген удалині облямовували ледь помітні вершини Сьєрра-Морени, на півночі урочисто несла свої води Гвадіана, а довкола, скільки око бачить, милували зір

родючі долини — поля, сади, виноградники — джерело незмірних багатств роду де ла Торре.

Замок стояв на вершині невисокого пагорба. Його могутні стіни, що посивіли від часу і подекуди взялися мохом, видавали вік — у ті часи товщина і висота кам'яної кладки слугувала не втіхою серця власника, а прямому призначенню: стіни захищали від ворогів. Згадкою про недалеке минуле вишкірилися у вузьких бійницях п'яти круглих башт по периметру стіни старовинні гармати. За заведеним іще прадідом нинішнього герцога порядком одна з них стріляла опівдні, щоб сповістити полудень околишнім селам, а інші сонно дивилися пузатими жерлами в небо, марно очікуючи нападу якихось маврів чи бодай своїх рідних, іспанських, розбійників.

Та небо дихало миром.

Герцог любив зранку пройтися садом довкола палацу, піднятися на мури, озирнути з височини свої володіння, напитися краси й могуті, яка струмувала цієї ранньої пори із високого, не палючого ще неба, від неозорого обширу зелених долин, землі його предків, за яку воювано, яку боронено, яку плекано й люблено.

Потім, потай від усіх, він походжав розкішним квітником під вікнами дружини, вдихав пахощі троянд найрізноманітніших кольорів та сортів, які вирощували садівники під керівництвом донни Анни, торкався пальцями пелюсток, і це незвично ніжне відчуття змушувало скоріш битися серце. Господи, яка ж краса довкола, скільки радощів для душі, скільки потаємних притулків для стомленого, виснаженого у битвах і любовних зустрічах тіла! І чому він не знав цього раніше? Чому аж на схилі віку Бог відкрив йому ці земні розкоші?

Чомусь саме отакі прозоро-сині, солодко-запашні, безмежно-просторі у своїй свіжості й незайманій чистоті

ранки особливо гостро нагадували Хуанові про мину- щість сущого. Скільки їх, отаких чисто-незайманих, до- ведеться іще зустріти? Скільки разів судилося привіта- ти схід сонця, скільки — провести поглядом осяйну кулю за межу виднокола? Скільки разів іще зима змінить осінній дощ, а навесні знову розквітнуть сади, вибілив- ши своєю пелюстковою заметіллю його колись вороно- во-чорне волосся? Замело, замело... Це називається «шляхетні сивини»... А як хочеться жити, Господи! Як хочеться іще спізнати усього! Хоч непізнаного начебто й не залишилося...

Блукаючи трояндовими заростями, герцог перебирав у думках події свого бурхливого, насиченого подіями, майже легендарного життя. Гортав, немов сторінки книги. Деякі з них йому хотілося читати довго, уважно, а інші — пробігти злегка, не зачіпаючи душею колю- чок, що так і стирчали зі спогадів. Стирчали гостро, до- шкульно, і навіть час, могутній і вічний, мов океан, лікар усім болям світу, не міг цьому зарадити. Виявляється, не всякий біль із часом минає, тане, меншає, розсипа- ється, не всякий... Чи колючки гострішають, чи серце, що з роками втрачає захисну оболонку молодої, зухва- лої, порожньої поверховості, починає по-іншому відчу- вати, по-іншому сприймати, по-іншому відповідати на давно забуте? Серед колючок траплялися солодкі, бо ж навіть біль буває бажаним, коли болем платиш, коли болем звільняєшся, коли болем перепрошуєш... У най- потаємнішому куточку серця тримав Хуан зачиненими на сто замків такі, що хотілося обминути, не торкатися, десятою дорогою обійти, але він так глибоко карбував у серці дотиком вуст чи шпаги кожну зустріч і розлуку, аж залишалися сліди до віку вічного, й небажане ста- вало незабутнім.

Найбільш йому хотілося позбутися спогадів про жінок, яким збавив спершу честі, потім — серця, відтак — віку. Та їхні імена горіли червоними літерами у пам'яті, склалися із пелюсток троянд, спалахували зоряним дощем у прозорому небі Сьєрра-Морени. Ізабелла, Енріка, Франциска, Марія-Христина, Інесса, Долорес...

— Чому цей кущ білих троянд досі не пересаджено? Я повинен двічі повторювати, що у моєму саду білих троянд не повинно бути?

Ці слова, вимовлені так собі, знічев'я, ні до кого, просто в повітря, мали попри те уважного слухача — немов із землі виріс садівник:

— Як вашій світлості завгодно, я сьогодні ж пересаджу цей кущ, але...

Герцог не витрачав зайвих слів, він тільки запитально поглянув на садівника, що вже тримав наготові лопату. Тримав наготові й виправдання:

— Її світлість герцогиня не дозволили мені зачіпати цього куща.

— У моєму саду білим трояндам не місце! — тоном, що не допускав заперечень, повторив герцог, та, подумавши, пом'якшив вердикт: — Не викидай куща, він справді гарний, але пересади його подалі з очей, отуди, в куток.

Її світлість... При згадці про дружину теплом обійняло серце. Вона й справді «її світлість». Як світло стало у його темному від крові житті, відколи з'явилося у ньому це сонячне створіння, юна вдова, яку він вихопив із похмурого блиску Толедо, столиці Карла, усупереч волі обох родин, оселив отут, у замку Каррено, і віддав у ці тендітні руки ключі від господарства, від замку і від власного серця.

Її світлість керувала легкою, та сильною і вправною рукою, чого аж ніяк не сподівалися від неї мешканці замку, слуги, котрі звикли до жорсткого порядку під час недовгих наїздів герцога, який більше часу проводив у Толедо, Мадриді чи у військових походах, ніж удома. Жодна зайва травинка, що пробивалася між плитами доріжок, жодна гілка, що затінювала високі, з кольорового венеціанського скла, вікна розкішних зал і затишних кімнат палацу, жодна порошинка на мармурових плитах підлоги, жодна темна плямка на столовому сріблі не ховалася від пильного ока молодой господині. Слуги любили її, поважали за вимогливість і служили вірно й покійно.

Герцогові давно минуло сорок, коли він, нарешті, поступившись вимогам родини і необхідності продовження старовинного роду, та й власному серцю, яке знайшло ту єдину, задля пошуків якої пройшов моря і землі, одружився. Його попереднє життя варте було окремого життєпису — стільки пригод, таємничих, дивних, карколомних, героїчних і ганебних довелося пережити чоловікові, що не минав нагоди стати усупереч долі. І коли він підкорився їй, зрадлива й лиха, вона одразу віддячила за всі порушення присудів. О, ця доля, вона не пробачила жодного з порушень, віддячила за всі гуртом, віддячила так гірко...

Такого лагідного ранку не хотілося згадувати лихого, та чомусь думки несамохіть перебирали листочки дерева пам'яті, торкалися обережно отих уже пожовклих від часу, майже сухих і безболісних спогадів.

Тоді, у день вінчання, коли єпископ поєднав їхні руки у присязі на вічну вірність, йому, господареві околишніх земель і людності, майбутнє видавалося простим і безхмарним: вони удвох із молодю дружиною житимуть отут, у родовому замку, пильнуватимуть родинного гніз-

да, дбатимуть про довколишні землі й людей, які на цих землях живуть. У них народяться діти, багато дітей. Нащадки роду де Каррено де ла Торре. Це будуть хлопчики. Принаймні троє. І дівчатка також, але вже потім. Спершу хлопчики. Імператорові потрібні воїни! Він дбатиме про їхнє виховання. Навчить усього, що необхідне іспанському грандові. Їздити верхи, володіти шпагою — і не просто володіти, а перемагати. Завжди, завжди перемагати. Він відкриє синові, ні, синам, усі таємниці, які йому відомі. А дівчаток виховає справжніми вельможними дамами. Вони виростуть вродливими, як їхня мати, мудрими, як батько, матимуть чудові манери, вийдуть заміж за рівних собі за походженням і житимуть у любові й радості аж до схилу віку. Народять нових воїнів новому королеві. І жодна з дочок, жоден із синів ніколи не припуститься прикрих помилок, яких свого часу накоїв їхній батько... Помилки, за які й досі червоніє його серце, помилки, за які його засуджено, гнано й банітовано, за які й досі не приймають при дворі, за які сором (чи гордість) пектиме серця усіх де Каррено на століття наперед. Ні, жоден із його синів не повторить шляху легендарного дона Хуана!

О, ці мрії! Їм не судилося здійснитися. Минув рік, і два, і три — дітей у них не було. У таких випадках завжди звинувачують жінку, та герцог не квапився зі звинуваченнями. Перегортаючи у пам'яті сторінки своїх любовних подвигів, він знаходив там так багато: спершу тривалу облогу чи рішучий раптовий напад, перемогу над цнотою, насолоду від перемоги, потім розчарування й охолодження. Охолодження приходило завжди. З упертістю фатуму, з обов'язковістю сходу сонця, з неодмінністю зміни пір року! Спершу він сприймав це зверхньо й іронічно, покладаючи вину на недосконалість жіночої натури, що

не здатна забезпечити тривале горіння факела його пристрасті, й удавався до пошуків тієї, якій це, нарешті, вдасться. Здавалося, ще трохи — і він знайде її, оту ідеальну, яка заповнить його цілком, якою він маритиме до кону. І він шукав. Шукав, немов приречений, немов закодований на пошук, немов пороблено йому на тому. Шукав, шукав, шукав... Метався від чорного до білого, від гарячого до холодного, від м'якого до гострого. Змінювався колір волосся, очей, змінювалася форма носа, обриси статури, тембр голосу, жагучість темпераменту чергової жертви. Незмінним залишався результат — охолодження, розчарування, зневіра. Часом одразу після першого побачення, часом — за кілька днів. Українчасто траплялося йому зустрічатися з тією самою жінкою кілька тижнів. Якась нетерплячка, бажання нових перемог, прагнення заповнити нове серце гнали його далі. Чомусь фінал його перемог часто бував трагічним. Обдурений наречений або чоловік, батько або брат викликали його на дуель. Лилася кров. Рідко його, Хуанова. Частіше тих нещасних, кому лиха зоря напропорочила підняти зброю проти найгострішої шпаги Іспанії.

Лише одного разу йому довелося побувати на краю життя. Доля й тоді порятувала його, призвідця стількох смертей і нещасть, пославши Долорес. Її бездонне серце, її безсонне терпіння, її жертвна здатність віддати потойбіччю власну душу замість Хуанової, повернула його нерозкаяне его з дороги на той, інший світ. І оте вороже йому самому, лихе, прокляте его віддячило святій жінці у власний, майже вічний у своїй постійності спосіб — зрадою...

Скільки зла, скільки горя посіяв він, уславлений, легендарний дон Хуан, поміж жіноцтва! Зведених ним жінок вистачило б на цілий монастир. А для покинутих,

зраджених, обдурених, зганьблених, що у розпачі розлуки й болю звели рахунки з життям, знадобився б окремий цвинтар.

Скільки ж білих троянд довелося б йому щодня носити на їхні могили! Відтоді він ненавидить білі троянди.

Та диво дивне! Навіть перед смертю вони не проклинали його. Не проклинали! Навпаки, дякували.

Незбагненні, незрозумілі, таємничі істоти — ці жінки!

Так, за ним тяглася довга смуга жіночої любові й чоловічої ненависті, смуга перемог, смертей, зрад. Але тільки він, дон Хуан де ла Торре, знає, чого ніколи не було в цьому потокові болю й торжества. Жодній із цих жінок він не дав дитини. Жодній.

Колись це його тішило. До всіх неприємностей іще й така — це вже занадто. Потім примусило замислитися — чому?

І аж після гучного весілля, після стількох освячених законом, церквою і справжнім палким коханням ночей дон Хуан відчув оцю безповоротну втрату. Він не може стати батьком. Не може. Не здатний. Він, могутній герцог, іспанський гранд, володар земель і людності, він, легендарний підкорювач жіночих сердець і тіл, неспроможний на те, що залюбки творить кожен із його селян. Він порожній, позбавлений плоду. Оце і є вона, кара. Кара за все — і за зведених, і за зганьблених, і за збезчещених, і за вбитих. Усвідомлення цього попелило душу, палило тіло на повільному вогні люті й ненависті до самого себе, штовхало на шлях хибних, фантастичних, злочинних рішень. Одне з них визріло щойно...

Йому потрібен син. Потрібен нащадок роду. За будь-яку ціну! Якщо він, герцог, неспроможний на це, знайдеться хтось інший, хто зможе. А потім... Хто знає наперед, що буде потім?

Хуан заскреготів зубами. Рішення прийнято. Це страшне, гірке, болюче, ганебне рішення. Однак йому потрібен син!

Сонце повільно підіймалося, немов кероване силою його погляду — погляду володаря земель, людності, природи. Ось промені заграли в кольорових вітражах вікон спальні донни Анни. Сонячний зайчик блиснув у шибці, розбудивши сонне царство її світлості. Ось Маріта, камеристка сеньйори, відчинила вікно. Це означає, що Анна прокинулася. Ось і вона сама, свіжа, наче троянда після дощу, визирнула у вікно, заплющила очі, підставивши на мить біле личко лагідному сонячному променю. Хуан заховався за трояндовий кущ і жадібно, немов злодій, крадькома спостерігав за тим, як хвилясте чорне волосся впало на груди, на обличчя, здійнялося ніжним прохолодним іще вітерцем догори й опустилося, заплутавшись у стрічках і бантиках нічної сорочки. Ось вона простягнула руку, наче запрошуючи соловейка, що виспівував своєї ранкової пісні, сісти просто на долоню. Ось перехилилася через підвіконня, наче щось загубивши. При цьому сорочка сповзла з плеча і майже оголила груди.

О Анна! Він божеволів від її краси й тепер, на п'ятому році спільного життя. А бачив же, бачив красивих жінок! І білих облич, і смаглявих, і чорних. І грудей усіх розмірів бачив безліч. І всього-всього, що там іще нечистий приточив жінкам на чоловічу згубу. Та, певно, не в тім суть. Краса не в жінці, краса — в очах чоловіка, який кохає її. Нарешті сподобилися його грішні очі осліпнути перед цією красою. Осліпнути для решти спокус. Нарешті сповнилося його серце тим медовим чаром, якого так довго шукав, зазираючи в чужі чарунки. Нарешті зійшлися усі сонячні промені, всі звуки й барви світу на одних вустах!

Мабуть, не зовсім пропащий він, Хуан, в очах Господа, чи таке безмежне Господнє милосердя, що й найпоследу-щого із грішників не позбавляє Він своєї ласки. Після всього, що лихою рукою сотворено, упала йому просто з неба ця зоря — на знак прощення, змилювання, благословення. Чи на знак випробування? На знак спокути?

Сьогодні він прийняв рішення. Жорстоке стосовно себе, та необхідне. Інакше не можна. Інакше його життя втратить сенс.

Він зробив крок, трояндовий кущ заворушився.

— Маріто! — зойкнула Анна. — Там хтось є! Зачини вікно і поклич дона Раміро!

— Не лякайтеся, Анно! Це я! — уклонився дружині Хуан. — Ви ж знаєте, як я люблю ранкові прогулянки.

— Даруйте мені мій вигляд. До сніданку я вийду вбрана так, як і належить дружині герцога!

Анна церемонно вклонилася, зіграла з вуст усмішку, високо піднесла голову і відступила в глибину кімнати, де її ніхто не міг бачити.

Хуан приблизно уявляв, що зараз відбувається у спальні герцогині. Маріта з допомогою іще кількох служниць допоможе пані умитися, зачеше, вкляде її чудове блискуче волосся в зачіску, красиву, але таку сувору, як личить герцогині, допоможе одягти якусь із її ранкових світлих суконь, прикрасить волосся високим гребенем, заколе улюбленими шпильками, на кінцях яких — перлини, великі, білі, й одна — чорна, закріпить мантилью, і Анна перетвориться на герцогиню де Каррено де ла Торре — вродливу, горду, владну. Добру й справедливу, але горду й владну, як належить іспанській грандесі.

Сонце підіймалося все вище, зігрівало землю. Зігрівало руки герцога, чомусь холодні, наче вся кров від них відлила до серця й мозку, в якому визрівав дикий плід.

Плід колючий, підступний, ганебний. Та сонце Іспанії, солодке, тепле, грайливе, навіть найгіркішим плодам дарувало стиглість і мед. І ось уже план, що визрів у голові Хуана, втратив свою первинну гіркоту й почав здаватися простим, безпрограшним, швидким у виконанні та позбавленим прикрих наслідків.

Про це не знав ніхто, але Хуанові здавалося, що всі уже обізнані з його злочинним, безбожним, хоч і необхідним наміром. Здавалося, знає навіть Анна. Знає, знає! Хай не прикидається! Чому вона тоді сьогодні така надміру сувора і неприступна? Мабуть, щоб заздалегідь захиститися від будь-якої підозри!

Знають і камеристки з покоївками. О, ці веселі дівчата з довколишніх селищ, яких Анна особисто відбирала на службу, готові вмерти за порухом її пальця! А вже догодити господині у найрізноманітніший спосіб вони й поготів уміють! Ач, як чекають кожного погляду, лиш натякни — і в окріп стрибнуть, і будь-яке доручення виконають, і любовну записку передадуть, і проведуть потаємними дверцятами коханця!

Хуан заскреготів зубами. Нічого, хай лише передадуть оту записку, яку він сам і напише, хай лише відчинять оті потаємні дверцята, хай лише проведуть отого чортового коханця, якого він сам обере для продовження роду де Каррено, — а там він із ними порухується! За все, за все порухується! Він їм покаже, як передавати записки, як водити коханців, як ганьбити його ім'я! Жодного свідка не залишить!

— Маріто! Наливати вина господині повинен Хозе! Чи ти не знаєш? Геть з моїх очей!

Маріта закусила губу, закрила руками обличчя й кинула геть, так і не зрозумівши, чим прогнівила із самого ранку завжди спокійного і доброзичливого пана.

— Що з вами, любий муже? Чим не догодила вам моя служниця? — звела очі на чоловіка здивована Анна.

Хуан майже почервонів. Засоромився власних думок. Навіть не думок, а того, що необережно і передчасно виказав свої наміри. Якби перепрошувати служниць дозволяла його родинна гордість і пиха, він готовий був це зробити, бо відчуття справедливості, не до кінця винищене абсолютною владою над людьми, заперечувало проти такого незаслужено грубого поводження. І справа навіть не в служниці, справа в Анні. Він не хотів засмучувати її бодай на мить.

— Вона порушила закони етикету. Не личить, щоб вино вам наливала служниця. Є на те Хозе. Він двадцять років слугує чесно при столі й вина ще батькові моєму наливав. Та годі-бо! Дозвольте запросити вас на прогулянку, кохана герцогине. Такий чудовий ранок!

Анна схилила голову на знак згоди.

Хуан якийсь дивний сьогодні. Зазвичай веселий і дотепний, цього ранку він чомусь згадав про етикет, образив Маріту...

Герцог подав дружині руку, і вони попростували широкими мармуровими сходами донизу, на подвір'я, де стерегли вхід до палацу два трохи потемнілі від часу мармурові-таки леви. Анна гадала, що їхня прогулянка завершиться десь у квітнику, між її улюбленими трояндами, як завжди, але Хуан повів її далі, на стіну замку-фортеці, звідки відкривався чудовий краєвид на околиці села, сади й поля. Вони повільно проходилися уздовж стіни, обминаючи вартових, оком господарів оглядаючи людей, що працювали ген-ген далеко на виноградниках, і тих, що снували внутрішніми вуличками.

Враз увагу Анни привернуло бряжчання зброї. На подвір'ї казарми, де мешкали солдати залоги замку,

офіцери билися на шпагах. Герцогиня запитально глянула на чоловіка.

— Не турбуйся, любя, нічого не трапилось, вони займаються своїми щоденними ранковими вправами. Руку слід тренувати. Краще помилуйсь, як вправно вони це роблять! Отой, ліворуч, Франциско, старший син дона Раміро, дуже старанний. І красивий, чи не так?

Хуан втупився в обличчя дружини, щоб зауважити зрадливий зблиск очей чи якийсь інший знак того, що чоловіча врода, горда постава, тверда рука і досконале володіння зброєю знайшли якийсь відгук у її серці. Стежив пильно. Та жодна рисочка на личку Анни не здригнулася. Лише права брова піднялася іще трохи вище у здивуванні, а ямочка на підборідді поглибилася.

— Красивий? Хіба? Цей ніс, ці тонкі губи роблять його схожим на хижого крука. Хуане, муже мій, на світі немає чоловіка вродливішого за тебе. І хіба це бій? Поглянь, як невпевнено тримає він шпагу! Проти доброго фехтувальника, такого, наприклад, як ти, цей Франциско не встояв би й трьох хвилин. Зауваж донові Раміро, що він мусить уважніше ставитися до підготовки своїх офіцерів, більше з ними працювати.

Хуан засміявся. Його сині очі заграли свіжим сонячним світлом, наче отримавши грозивий розряд.

— Ваша світлосте, ви — найдбайливіша із господинь. Вперше бачу жінку, яка розумілася б на фехтуванні!

— Я — ваша дружина. А ви, мій пане, — перша шпага Іспанії. Хіба дивно, що я усіх рівняю до найпершого? І жодного не можу дорівняти, — лагідно, майже пошепки, додала Анна, і її голос шовково проник у той заповітний куточок його серця, який він тримав тільки для неї, тільки для неї, тільки...

Та його план, отой хижий, та необхідний план вимагав продовження.

— Ти надто сувора, Анно. Не такий вже він і незграбний. І руку має тверду й певну. А поглянь на отого, молодшого, його звать, здається, Енріко. Він фехтує чудово, чи не так?

Анна поглянула на тоненьку, зовсім іще юначу постать. От хто справді відповідав її уявленню про чоловічу вроду! Довге, ледь хвилясте, м'яке чорняве волосся, тонкі вуса над рожевими, по-дитячому іще припухлими вустами. А очі... Очі такої глибини, як у самого Хуана! І такі ж сині.

Енріко заледве виповнилося двадцять. За віком — цілком дорослий, у його віці Хуан уже служив королю й рахував свої сердечні перемоги десятками. Енріко... Найменший у сім'ї, мамин пестунчик, такий же лагідний і ніжний, як вона. І такий же сильний, як батько. Дон Раміро Рамірес, командир залого замку, ще не випробовував молодшого сина у бою. Брав із собою в походи тільки двох старших — Франциско і Фернандо. Та битися вчив усіх однаково. Енріко навіть на свій юний вік видавався чудовим фехтувальником. Справді, шпага літала в його руках дуже спритно — і, мабуть, удвічі спритніше від усвідомлення того, що господиня спостерігає за їхніми вправами. Енріко здавався невтомним, він танцював довкола свого партнера, старшого брата Франциско, досвідченішого й сильнішого, так швидко, такі блискавичні й несподівані кола виписував своєю шпагою, що просто зачарував глядачів. Нарешті його супротивник, заморочений цим вихором випадів і нападів, пропустив удар, зашпортався за щось і впав.

Анна щиро, від душі засміялася. Енріко обернувся на цей срібний звук, віддав шпагою честь господарям замку, вклонився, зробивши зграбний рух рукою, мов у танці.

І ніхто з них не помітив, яким хижим поглядом, повним ненависті й чорної люті, окреслив тонку братову фігурку Франциско, піднімаючись із пилюки й обтрушуючи короткі штани із синього сукна, як мало не до крові прикусив він гострими зубами нижню губу. Хай йому сто чортів! Отак неоковирно гепнутися на очах у герцогині! Яка ганьба для офіцера! Клятий мамин пестунчик! Завжди йому дістається найкращий шматок! Як він намагається сподобатися!

Що ж, вибір зроблено. Хуан усміхнувся сам до себе. Енріко! Цей хлопчик виконає його задум. Виконає так, що й сам незчується. Навіть не здогадається про свою роль у планах герцога! А він, Хуан де Каррено, все влаштує. Нишком, спритно, таємно, непомітно для стороннього ока. Все буде так природно... А потім, знову ж таки природно, цілком випадково і непомітно для стороннього ока, трапиться таке, що не дозволить цьому вродливому щеняті вихвалитися досягнутим...

Герцог жестом запросив офіцера підійти. Юнак миттю вибіг сходами на стіну фортеці. Розпашіле після бою обличчя, сині, мов хвиля південного моря, очі, тонкий ніс, високе чоло... О, він справжній красень, цей Енріко! І чимось невловимо нагадує самого герцога в молодості. Ці очі, цей профіль...

— Ви чудово фехтуєте, доне Енріко! — обдарував офіцера приязним поглядом герцог. — Я радий, що ви так сумлінно працюєте над підвищенням своєї майстерності. Колись ці вправи знадобляться вам у справжньому бою, можливо, врятують життя. Вам чи мені. Чи не так?

— Я радий служити вашій світлості! — Голос юнака, дзвінкий від надміру почуттів, видавав хвилювання.

Герцог схвально усміхнувся.

— А я радий, що у дона Раміро такі чудові сини. І що вони так віддано мені служать. Запрошую вас на обід. Нам з герцогинею буде приємним ваше товариство.

Енріко мало не закам'янів. Обід у герцога? Це не просто винагорода, це майже неземне щастя! Опинитися за одним столом із герцогинею? Бачити зблизька це янгольське личко, ці білосніжні ручки? Вдихнути пахощі її парфумів... ні, це не може бути правдою... але ж герцог запрошує... ні, це не сон... Який щасливий день у нього сьогодні!

Енріко подякував, уклонився, вклавши у цей рух усю грацію молодого тіла, глянув іще раз на господиню, яку чи не вперше бачив так близько.

— Донно Анно, чи не вважаєте ви, що за вірну службу такому талановитому офіцерові належить якийсь подарунок?

Анна звела праву брову іще вище, не розуміючи. Хуан сьогодні й справді якийсь дивний. То кидається, мов лев, на бідолашну Маріту, то обдаровує ні сіло ні впало цього геть нічим не примітного офіцера залоги. Запрошує на обід! Такої честі у гордого герцога де ла Торре западає не кожен. А тут раптом...

— Подарунок? Але ж я нічого з собою не...

— Наприклад, один із ваших перснів.

Анна чемно зняла з пальця коштовний перстень, — але не з тих, що мають якесь символічне значення, а звичайну прикрасу, — й простягнула цьому юному, трішки тендітному іще, гнучкому, мов лоза, офіцерові. Його долоня, тонка й ніжна, але тверда й шорсткувата від щоденного контакту зі зброєю, затремтіла, приймаючи коштовний дар.

Ха, а цей хлопчик, здається, піймався. О, він горнутиме цей нежданий подарунок до серця, уявлятиме собі тонкий пальчик, обвитий золотим обручком, ловитиме

ледь чутний, скоріш уявний, ніж справжній, запах... І закохається. Неодмінно закохається. Шукатиме зустрічей. А вже він, Хуан, посприє цим зустрічам. І сприятиме доти, доки не станеться те, що йому необхідне. Про тактику і техніку досвідчених у таких справах герцог подбає сам. Як і про те, щоб жоден смертний про це не здогадався. Все відбудеться за його планом. А потім хлопчик зникне. А син залишиться йому.

Обід — звичайнісінький, щоденний — здався Енріко королівською учтою. Змінювалися страви та напої, Хозе підливав до келиха гостеві чудового вина з довколишніх виноградників, та юний офіцер не відчував різниці між вином та водою, між м'ясом і рибою. Скромно опустивши очі в тарілку, він намагався не підводити їх зайвий раз, щоб не зрадити своїх почуттів.

О донна Анна! Її краса незрівнянна, її манери вишукані, її голос солодший за флейту, пахощі її волосся туманять голову.

О його голова! Його бідолашна голова... Коли тобі двадцять, її легко втратити від усмішки звичайної селянки. Коли тобі двадцять і серце просить любові голосніше за ранкового соловейка, так важко стримати очі, щоб не заплутувався погляд у мереживі дорогої мантильї, щоб не ковзав уздовж лінії довгих густих вій, щоб не пропікав наскрізь важку оксамитову сукню десь отам, де серце. Коли тобі двадцять, готовий на будь-які шаленства, щоб здобути такий же погляд у відповідь.

Герцог був задоволений. Усе розгорталося так, як він передбачав.

Ранок видався синім і лагідним. Сонце сьогодні не смажило землі, а лиш по-материнському тепло зігрівало.

І кожна травинка, кожне деревце й кущик, кожна комашка й птах радісно вбирали це ніжне тепло, вдячно віддаючи світові те, що мали: трава — соковиту шовковистість, кущі й дерева — зелену розкіш листя та затінок для мандрівників, а птахи славили полуденне світило голосним і щирим співом.

Ця сукупність звуків, накладена на розкіш природи плато Сьєрра-Морени, ця симфонія краси й ніжності приводила душу до стану чи не молитовного екстазу. А надто душу закохану.

Юний дон Енріко Рамірес не поганяв коня. Куди кватитися? Коли ще випаде нагода насолодитися товариством донни Анни майже віч-на-віч, якщо не зважати на дуенью. Коли ще йому вдасться безборонно спочивати поглядом на тонкому рум'янцеві щік, на примхливо зморщеному носикові. Коли ще він зможе просто дихати тим самим повітрям, яке щойно видихнула вона! А кінь, відчувши настрій господаря, і не поспішав. Він тупав собі повільно біля вікна карети, саме там, де належало бути охоронцеві, й давав змогу своєму панові вести неквапну дорожню розмову з герцогинею.

Навіть кінь здогадувався, що саме оця неквапність і потрібна була господареві зараз найбільше. Він не хотів, щоб дорога до Сьюдод-Реаль закінчувалася. Насолоджувався кожною її миттю. Недаремно ж він так ретельно готувався. Кінь усміхнувся сам до себе: так старанно, як учора, його вже давно не чистили, давно не наводили такого блиску на кожну частину його обладунків — від сідла до вуздечки. А вже як господар готувався сам! Від нього пахтить і досі, мов із бочки з парфумами!

Енріко не вірив сам собі. Невже це правда? Невже його найпотаємніші бажання збуваються ще до того, як

він спробує їх усвідомити і висловити? Хіба ще два дні тому міг він, звичайний офіцер замкової залоги, сподіватися на таку ласку герцога? Учора — обід, а сьогодні йому доручено супроводжувати пані до замку графа Ортадо, майже до Сьюдад-Реаль! Дві години насолоджуватися товариством донни Анни, слугувати їй, охороняти, виконувати її бажання! Захищати її, умерти за неї! Бачити, просто бачити! Чути голос! Чи це не щастя?

Четвірка коней повільно тягла важку позолочену карету. З відчиненого вікна тріпотів край вуалі герцогині. Енріко милувався вільним летом цієї тонкої тканини і заздрив їй — вона може торкатися обличчя донни Анни, їй дозволена така розкіш. О, якби...

— Доне Енріко, зупиніть коней, я хочу трохи пройтися! Чи не видно іще дона Каррено? Він обіцяв наздогнати нас дорогою. Граф Ортадо чекає нас на обід.

— О ні, моя пані, пана герцога поки що не видно. Він, мабуть, шойно виїхав із замку. Ми тому і їдемо так повільно, щоб він скоріш наздогнав нас.

Енріко відчинив дверцята карети, подав руку, загорнувши її плащем, як того вимагав етикет. Анна ледь сперлася на неї.

— Яка краса довкола! А птахи співають так, мабуть, тільки у раю.

— А тут і є рай, ваша світлосте. Там, де ви, і є рай... Він сам злякався своїх слів.

Анна ледь помітно усміхнулася. А він сміливий і запальний, цей хлопчик. Їй подобалося, як спалахують його щоки, які ще мало потребували бритви, рожевим вогнем від кожного її погляду, від кожного слова. Так буває тільки в часи молодості. Такий юний, такий іще недосвідчений. І такий вродливий!

Звичайно, це ненадовго. Дуже скоро його тіло отвердне в походах і боях, вкриється рубцями, які болітимуть на зміну погоди, слід від шпаги чи кулі може спотворити це відкрите обличчя, що промениться синім поглядом так щиро й довірливо. Дуже скоро, хлопчику, тебе обмануть, використають і викинуть, понівечать у першій же сутичці з любов'ю цю недоторкану ніжність, і ти більше не пропонуватимеш людям і світові себе так вільно і беззахисно. Навчишся таїтися, хитрувати, пройдеш школу підступів, облуди, вступиш до університету підлості й зради. Так ненадовго вистачає цього першого спалаху почуттів у незайманій душі! Та сьогодні, отут, на верхівці цього зеленого пагорба, відкритого вітрові й сонцю, він, такий юний і чистий, ще твій, Анно. Твій? Ні, навіщо...

Анні не доводилося боротися з собою, як то часом буває з жінками, які наприкінці свого жіночого віку раптом усвідомлюють, що життя минуло марно, що тонкощі їхньої душі та розкоші зрілого тіла ніким не поціновані, що ось-ось краса зазнає остаточної і безповоротної руйнації, і якщо не зараз — то вже ніколи. Саме тоді поважні матрони з добрих родин кидаються в авантюрні романи з юними пажами чи музикантами. В романи, які за доброго висліду продовжують віку і підживлюють почуття. В романи, які стають ганьбою роду і ховають винуватця довіку в камені замкової в'язниці, а саму матрону — в башті замку чи у монастирі. В романи, які залишаються на століття здобутком нащадків у піснях менестрелів.

Анна не мусила силувати душі. Їй не бракувало ні любові, ні ніжності, ні тілесних утіх. Усі тонкощі любові земної і небесної отримала її душенька і тілечко в обіймах коханого чоловіка. І все ж чогось, мабуть, бракувало...

В усіх розкошах заможного і ситого життя у замку була одна хиба — бракувало різноманітності. Нудьга, нудьга, нудьга. Постійно одні й ті самі обличчя, люди, слова. Ті самі стіни, дерева, навіть квіти. І люди ті самісінькі. Ще не встигнеш запитати, як уже знаєш, що, яким тоном і коли отримаєш у відповідь. Інколи Анна здавалася собі замурованою в кам'яному мішку. Так хотілося свіжого повітря, свіжих відчуттів, інших людей. Саме на людей, на спілкування і відчувала найбільший голод душа. Коло наближених, тих, із ким спілкуватися дозволено етикетом, правилами, звичаєм, вичерпувалося кількома слугами і дуеньями — ото й усе. Герцогині, іспанській ґрандесі, сеньйорі не вільно розмовляти аби з ким. До двору, до столиць — старої, Толедо, і нової, Мадрида — Хуанові шлях закритий. Ще надто свіжа пам'ять про його криваві подвиги, надто багато ображених, із багатьма довколишніми сеньйорами стосунки напружені через оті ж колишні подвиги — не так багато в Іспанії людей, яких не зачепила крилом чорна слава дона Хуана. У гості їх запрошували рідко — хіба дон Ортадо. Ще іноді до замку заїздили музиканти чи актори, знаючи, що тут їх очікує теплий і щедрий прийом донни Анни і дуже холодний — самого герцога. А загалом — нудьга...

Мабуть, якби по замку бігало трое чи четверо малят, як в усіх інших родинах, господині не довелося б нудьгувати. Вагітність і пологи — також свого роду розвага.

Вагітності, дитинки — ось чого просила, молила, благала в Бога і душею, і тілом, і всіма помислами Анна. Дитини! Сина. Чи бодай дочки. Щоб відчути себе плідною, а відтак — сильною, повноцінною, справжньою. Щоб позбутися цього гнітючого відчуття провини перед чоловіком, перед родичами його і своїми, пе-

ред кожною щонаймізернішою покоївкою. Адже тут, у замку, неподалік від їхніх із Хуаном покоїв, стоять зачиненими три кімнати для дітей. В одній — старовинна колисочка, зроблена невідомим майстром, певно, ще для Хуанового прадіда. У ній колисали всіх Каррено — і діда, і батька, і самого маленького Хуана. Укрита білим полотном, вона терпляче чекає, коли ж цю мертву кімнату ретельно приберуть, коли загуде полум'я в каміні, коли янголи на розмальованій сто років тому стелі почують, нарешті, колискову для маленького герцога Каррено де ла Торре. Мовчазний докір цієї порожньої і німої кімнати переслідував Анну вже кілька років, відтоді, як вона замислилася над суворим — чому?

Чому вона, така молода і квітуча, така міцна і здорова, не має дітей? Це ж так просто! Он летить метелик. Десь отам, у кущі шипшини, він зустріне свою пару, обійме її крилами, закружляє у ніжному, сонячному танці — і пустить світом іще таких самих, як він, із таким самим жовто-синім малюнком на крильцях, з такими ж ніжками й вусиками. Або он той птах! Сидить, надимаючи горлечко, на гілці й співає, витьохкує на цілий світ. Мандрівникам здається, що то для них, для їхньої розваги й насолоди, а насправді він так кличе свою пару, отаку непомітно сіру самочку, скромну, тиху подругу, з якою вони потуркочуть хвилю, обіймуться крилами, поцілюються дзьобиками — і народять пташенят.

Анна не дуже добре уявляла собі, як воно відбувається між птахами й метеликами, може, зовсім інакше. Няня в дитинстві показувала їй гніздо, де горлиця висиджувала яєчка, а голуб приносив їжу подрузі й ніжно туркотів їй на вушко свою пісню. Нянечка ще тоді зітхнула, сказала, що в людей так буває рідко, що обов'язок жінки — не ніжність і голубине туркотіння,

а послух і покора, що вона мусить спершу підкоритися волі батька і вийти заміж саме за того, кому її присудять родичі, а потім усе життя коритися чоловікові, виконувати свій подружній обов'язок, у муках народжувати дітей, виховувати їх у страху Божому і страху перед батьком — і так має продовжуватися рід. З отих розмов маленькій Анні запам'яталися більше голуби й ніжне туркотіння, аніж суворість і страх. І вийшло так, що в її житті суворості й страху майже не було — хіба тоді, у першому нетривалому шлюбі з Командором. Тоді все було справді суворо й страшно. Але недовго. Шпага якогось нічного злодюги-розбійника вкоротила віку запальному воїнові, що кинувся боронити дружину від насильства й дім від грабунку. І лише двоє в усьому світі знали, кому належала ця шпага.

Щойно скінчився термін жалоби, молода вдова знову стала нареченою. Готувалася до суворості й страху десь там, у родовому замку, далеко від Толедо і Мадрида, від його розкошів і веселощів. Отримала натомість ніжність і голубине туркотіння. Дон Хуан, отой легендарний розпутник і злочинець, про якого з відвертою огидою і потаємною заздрістю пліткувало довколишнє жіноцтво, виявився найніжнішим із чоловіків. До того ж вірним і поступливим.

Повільно, без поспіху, він, обізнаний в усіх тонкощах плотської любові, розбудив її перелякану попереднім суворим досвідом жіночність, навчив солодких розкошів подружнього ложа, вигострив почуття, витончив відчуття і виховав собі з неї достойну супутницю мандрів країною кохання.

Пещена тілом і ніжена духом жінка не потребувала інших утіх. Мабуть, не було в усій Іспанії чоловіка, який зумів би дорівнятися до Хуана! До такого треба визрі-

ти, дорости, зрозуміти, вивчитися. А чоловіки цієї країни і цього часу радше віддавалися утіхам поза сім'єю, десь там, де вільно й солодко, а сіренькій самоці з доброї родини дарували сухе й холодне виконання подружнього обов'язку. А ще дарували дітей. Дітей. Багато дітей!

Чому? Чому їхні з Хуаном п'янки, солодкі ночі не дарують плоду?

Може, занадто солодкі?

Може, отой мед під його язиком розчиняє її силу до зачаття?

Може, отой чорний гріх їхньої першої зустрічі, гріх перед Командором, перед його пам'яттю, перед його гранітним втіленням, і стоїть між ними, знесилюючи сім'я і знебарвлюючи кров роду де Каррено?

Заглиблена в такі невеселі думки, Анна спіткнулася об камінь на дорозі й мусила спертися на руку супутника, який, на щастя, підхопив її під лікоть.

— Даруйте мені мою незграбність, пані, я мусив би бути уважнішим! — аж почервонів Енріко.

— Ні, Енріко, це я винна, замислилася і мало не впала.

— Моя пані, ваша безпека — мій обов'язок.

Вона назвала його на ім'я! Яке щастя! Йому хотілося щебетати отак, як ранковий жайвір, дзвінко й радісно. Вона назвала його на ім'я, вона спирається на його руку, вона потребує його допомоги, вона отут, поруч!

Відкрита частина шляху закінчувалася, дорога пірнала під зелене склепіння густого прохолодного лісу.

— Ваша світлосте, чи не завгодно буде вам сісти в карету? Мій командир і батько вимагає, щоб у лісі охорона була посиленою. Останнім часом з'явилися чутки про напади на подорожніх. Кажуть, якісь розбійники...

— Та що ви, Енріко, хіба може нам на наших землях загрозувати якась небезпека? Розбійники, напади — це десь далеко, я не вірю, що з нами може трапитися щось лихе. Та ще й з такою охороною! — усміхнулася Анна, проте слухняно зайняла своє місце в кареті, знову спершись на руку молодого офіцера, яку він не вкрив чомусь цього разу плащем.

Пересторога не була ні марною, ані надмірною. Не минуло й кількох хвилин, як, немов у відповідь на ці слова герцогині, в лісі почувся свист, вигуки, забрязкотіла зброя і з дерев посипалися люди з голодним блиском в очах. Їх було п'ятеро чи шестеро, та раптовість нападу і гучний молодецький посвист, яким вони намагалися злякати охорону та пасажирів карети, додавали їм сили. Один із розбійників, котрий стрибнув із розлогого дуба просто на спину першого із запряжених цугом коней, зупинив карету.

— О моя пані! — скрикнула Паола, дуенья донни Анни, що сиділа навпроти неї. Літня жінка, в міру сувора і без міри балакуча, не відзначалася хоробрістю навіть у межах, посильних для іспанки її віку. — Вони уб'ють нас! Свята Мадонно, оборони наші душі!

Вона закрила повновиде обличчя руками й зашепотіла молитву, раз по раз осіняючи себе хрестом і гадаючи, що розбійники — то злі духи і від святого слова розчиняться, немов нічні страхіття.

Проте кінна охорона, хоч і невелика числом, та славна силою, не дозволила розбійникам навіть наблизитися до карети. Щасливий від можливості показати свою вправність у справжньому бою, Енріко вихопив шпагу і завдавав нею ударів навсібіч, не особливо розбираючи. Троє його солдатів також завзято обороняли карету. Удари, іржання коней, лайка з обох боків — такий

відчайдушний лемент кілька хвилин порушував тишу старого пралісу. Нараз почувся тупіт коней — то наздоганяв карету герцог із десятком солдатів.

— Тікаймо, хлопці, їх багато! — вигукнув хтось із розбійників, і вони, принаймні ті з них, хто міг тікати, розчинилися в лісовій гушавині, зникли, немов нікого й не було.

— Анно, люба, з тобою все гаразд? — не надто дбав про етикет і про пристойність перед сторонніми схвилюваний герцог.

Він енергійно й зграбно, не даючи собі знижки на літа, зіскочив з коня, пригорнув дружину до грудей:

— Ти не злякалася?

— Я не встигла. До того ж наша охорона не дозволила навіть роздивитися обличчя розбійників. Вони розігнали їх миттю.

— Дивно, звідки в наших лісах розбійники? Давненько не чули про них... — пробурмотів собі під носа дон Раміро, командир замкової залоги. — Що ж, ти, синку, молодець. З першим хрещенням тебе!

Енріко, ще не заспокоївши дихання від розпалу короткого бою, здавалося, почувався розчарованим — не встиг насолодитися сутичкою і перемогою, не встиг показати усю свою майстерність та відданість господарям. Його синій мундир із червоними обшлагами, вичищений учора перед відповідальною поїздкою, мав такий самий акуратний вигляд, як і зранку перед дзеркалом, але пильне око Анни побачило у ньому якийсь ґандж.

— О пресвята Діво! Вас поранено!

Трохи нижче ліктя рукав нового, акуратно вичищеного мундира розтинав слід від удару ножем, якого таки встиг завдати йому один із розбійників. На зелене листя скрапувала кров.

— Отак! Перший бій — і перша рана! — схвилювався батько, дон Раміро, який очолював охорону герцога.

— Допоможіть йому! Сюди, в карету, Енріко! — В голосі Анни вчувалося стільки материнських, ніжних, медових нот, що біль від рани, мало відчутний у запалі бою, перетворився для Енріко на джерело насолоди. — Допоможіть йому!

— Навіщо? — звів брову молодий лейтенант, якому така пропозиція видавалася ганебною.

Він стрибнув із сідла, описавши майже акробатичне коло, і тільки трохи прикусив губу, бо рука таки відгукнулася болем. Зате потім Енріко тричі поблагословив і розбійника, і його ножа, і рану, неглибоку, та болючу, бо завдяки цій рані та крові, що текла з неї на диво рясно, він отримав усі насолоди, про які досі не міг і мріяти.

— Допоможіть йому зняти мундир, доньє Паоло! Обережніш...

Його новий, акуратно вичищений, та вже забарвлений першою кров'ю мундир знято. Теплий літній вітерець приємно освіжив тіло під вогкою від поту короткої сутички сорочкою. Ось її обережні пальчики відкотили рукав сорочки... ось витерли кров навколо... ось перев'язали рану власною хусточкою, облямованою дорогим брюссельським мереживом. Хусточкою, що пахне *нею*...

— Ваша світлосте, дозвольте мені, — запропонувала свої послуги донья Паола, що почувалася тут зайвою.

— Не заважайте. Кодекс честі іспанської грандеси дозволяє дамі перев'язувати руку, поранену в бою за її життя!

«Що ж, усе розгортається не тільки за планом, а навіть краще», — усміхнувся у вуса дон Хуан де Каррено.

Літературно-художнє видання

РОМАНЧУК *Леся*

Донна Анна

Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. В. Бєлякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *В. М. Немашкало*

Підписано до друку 20.03.2020. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 12,6.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Романчук Л.

Р69 Донна Анна : роман / Леся Романчук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 240 с.

ISBN 978-617-12-7672-7

Про що шкодує жінка? Про втрачене кохання. У шлюбі з доном Хуаном Анна мала все: спокусу, пристрасть, вир чуттєвості. Але після народження спадкоємця чоловік перестав бачити в дружині жінку. Натомість для графа Альберто Анна стала жаданою. Розчарована, вона була скута подружньою вірністю, материнським обов'язком та католицькою мораллю. Але серце її жадало почуттів, які міг дати їй тільки він — таємний коханець граф Альберто. Разом вони вирішують тікати, спалюючи всі мости та будуючи замки прекрасних ілюзій. Та будь-яка пристрасть згасає, залишаючи гіркий присмак попелу і пізнього каяття. І все, про що благає Анна, — це прощення. Бо той гріх під її серцем не спокутати...

УДК 821.161.2